

Scénář – audioreportáž – ZŠ Brozany – Svatava Syrová

PAVLA: Paní Svatava Syrová ovlivnila život mnoha lidem ze svého okolí. Jako paní učitelka působila na několik generací dětí z Brozan a okolí a zanechala v jejich životech laskavou a důležitou stopu. Ale pojďme se vrátit na začátek: Paní Syrová se narodila v mrazivý lednový den roku 1936. V době 2. světové války byla ještě malé děvčátko, ale něco si přeci jen pamatuje:

Pamětnice:

Režim byl přísný, pamatuji si, že každý musel nahlásit, třeba například kolik má na dvoře zvířat. Pak chodily prohlídky od gestapa od domu k domu, a když se někde zjistilo, že to nesouhlasí, tak ti lidé byli trestáni. Tak se také stávalo, že lidé odváděli zvířata mimo obec, slepice dávali do pytlů a kozy uvazovali někde ke chmelnici. Pak místní strážníci, kteří bydleli v Doksanech, tak zase ta zvířata vodili zase zpátky těm vlastníkům.

PETRA: Paní Syrová začala chodit do školy v Doksanech, pak přestoupila na měšťanskou školu do Brozan, kde později téměř celý svůj život učila. Původně si ale přála se věnovat farmacii, a tak chtěla po základní škole studovat na gymnáziu. Protože ale její rodiče nesouhlasili s komunistickým režimem, pomyslné „dveře“ ke studiu na gymnáziu jí zůstaly zavřené:

Pamětnice:

Když jsem tady dělala, to byly vlastně ty první závěrečné zkoušky v brozanské škole, když jsme si šli odpoledne pro výsledky s tatínkem, tak pan učitel Poříčský, který šel proti nám, tak říkal „Udělala jsi to na výbornou, máš vyznamenání, ale na gymnázium se nedostaneš.“

TOMÁŠ: Paní Syrová poté začala studovat na střední pedagogické škole. Po studiu se seznámila se svým budoucím manželem, panem Bohuslavem Syrovým, a v roce 1957 se za něj provdala.

Pamětnice:

Já když jsem se vdala a vzala jsem si svého muže, tak mě předvolala paní inspektorka na okres a řekla: „Koho jste si to, soudružko, vzala, měla jste se s námi přijít poradit, než jste se vdávala.

Můj manžel právě, který byl celý život demokraticky založený a vždycky říkal každému pravdu, tak kvůli takovému svému pojetí byl odveden do PTP.“

DOMINIK: PTP byly pomocné technické prapory neboli vojenské tábory nucených prací. Tam v letech 1950 až 1954 posílali politicky nespolehlivé osoby na převýchovu. Pan Syrový byl odveden 1. 12. 1952 a po roce si požádal o propuštění.

Pamětnice:

Žádal v roce 1953, jestli by nebyl propuštěný, ale nepustili ho ani na žádost, napsali, že by špatně ovlivňoval lidi, co pracovali v JZD. Že ten jeho přístup se ještě nezměnil.

LUBOŠ: Pustili ho až v roce 1954, kdy byly PTP zrušeny. Od roku 1963 učila paní Syrová na Základní škole v Brozanech nad Ohří, kde působila 53 let. A co ji na práci učitelky nejvíc bavilo?

Pamětnice:

Nejvíc mě bavila první třída, protože tam jsem vlastně zjistila na konci roku, co jsem ty děti naučila, nemohla jsem říct, že někdo přede mnou něco zanedbal. Ty děti byly takové maminkovské a co jsem řekla, to platilo.

LUBOŠ: Největším přáním paní Svatavy Syrové je, aby se zlepšily vztahy mezi lidmi. Také přeje všem mladým lidem, aby se jim v budoucnu splnila všechna přání.